

Можда вам то, ако пратите предизборну кампању и поруке, делује готово немогуће – али биће живота, политике и странака у Србији и након „историјског“ 11. маја. Већ сам рекао и понављам – неће се небо срушити ако победе „ови“ – нити ћемо, као појединци и народ, бог зна како процветати уколико победе „они“. И обрнуто. Но, то нипошто не значи да ови избори нису важни. Напротив, врло су важни и заправо важнији од већине других избора из претходних година и месеци – за које су нас такође убеђивали да су „бити или не бити“ и да после тога, односно после њихове победе, свиће „бољи живот“ и „ново сутра“.

То вам је, заправо, само још једна варијација на тему старе приче о баби (или чобану) и вуку. Превише и пречесто анимирано, притискано и плашено бирачко тело у једном тренутку може престати да реагује онако како то од њега очекују наши политички пастири који („још само овај пут“) ових дана широм Србије „дају реч“ и „траже поверење“. Не, збиља нимало не подржавам предлог једног колеге „метереолога“, који за 11. мај предвиђа лепо време и препоручује колективни „одлазак на излет“, али морам рећи да потпуно разумем оне који ће га послушати, и којима је већ „пун куфер“ овог непрестаног политичког замлаћивања. А то нарочито важи за ојађено, дословно опљачкано и понижено српско село.

Апсолутно сам сигуран да у односу на српског/војвођанског сељака ниједан друштвени слој у Србији, као ни у экс-југословенском окружењу, није платио већу цену транзиције, и то како својевременог националног јуначења, тако и овог потоњег „реформског“ пузања пред страним интересима и домаћим тајкунима. А сада ће ти вишеструко изварани и ојађени сељаци, уосталом слично као и радници, учитељи и службеници, поново слушати бајке о меду и млеку које само што нам није потекло. Но, то је већ једна друга, велика и тугаљива тема, али, рекох, чисто да „уђе у записник“.

Разумем, дакле, све оне разочаране и генерално огорчене на политику и политичаре, али морам рећи да бојкот није решење – као што, такође, не вреди сневати ни о некој „скроз новој“, „поштеној“, „правој“ итд. политичкој опцији за коју би коначно вредело гласати пуна срца. Странке су компликоване и скупе играчке и док се нека нова не постави у погон потребно је доста времена и мнооого пара – а док се све то не стекне и сакупи можда ће се и ти „нови“ већ искварити и почети да личе на ове старе. Дакле, то нам је, што нам је. Мораћемо да се задовољимо овим што нам је на располагању и да бирамо не оне „најбоље“, већ оне „мало мање лоше“.

А то да су „сви они исти“ ипак није баш сасвим тачно – иако признајем да понекад једни на друге заста веома много лице. Није тачно, барем исто онолико колико није тачно ни за „све жене“, „све Србе“, „све Хрвате“, „све новинаре“... Но, у сваком случају, ако имате проблема са опредељивањем, ево једног, полу-шаљивог (у свакој шали – мало шале) „упутства за гласање“, које би вам требало помоћи да „преломите паметно“ у ту, већ сада историјску, пост-ђурђевданску недељу 11. маја.

Дакле, укратко – ако се стидите сарадње с Хагом, гласајте за радикале и мало за ДСС. Ако се стидите Коштунице, заокружите ЛДП. Ако много волите Европу, гласајте за ДС. Ако мрзите Америку и НАТО, гласајте за ДСС-НС, социјалисте и радикале. Ако мрзите Русију, гласајте за ЛДП, Г17 и помало за ДС. Ако Русију, пак, волите, онда гласајте за радикале, ДСС, СРС, СПС – а малчице и за ДС. Ако можете и са Чанком и са Чедом, и са Дачићем и са Коштуницом – гласајте за ДС. Ако волите са Вељом и можете са радикалима, онда гласајте за ДСС. Ако верујете да су Косово и Европа “паралелни процеси” без узајамног утицаја, ви сте за ДС. Ако сте за Косово у Србији, али тако да вас ништа не кошта и не боли, онда сте такође за ДС. Ако сте за ЕУ, али под условом да нам претходно врати Косово, извине се и призна грешку, онда сте сто посто за ДСС. Ако мислите да је Ненад Чанак сепаратиста који жели да одвоји Војводину од Србије, онда сте подједнако за ДСС и СРС. Ако мислите да је “Коштуница доктор Војислав” највеће зло у Србији, онда сте сигурно за Ненада Чанка, за ЛДП, а мало и за ДС. Ако верујете да Коштуница стоји иза Ђинђићевог убиства, сто посто сте за Чеду. Ако мислите да је Војислав Шешељ српски јунак, сто посто сте за СРС. Ако мислите да је после 2000. године у Србији вођена исправна економска политика, онда гласајте за Г17. Ако мислите да је сада горе него за време Милошевића, гласајте за СПС... И тако редом.

Треба ли вам још помоћи, или је ово било довољно да се они неопредељени определе (а определени можда поколебају)? А уколико вам, којим случајем, ови “савети” делују противречно, хаотично и од случаја до случаја дају различите резултате – потпуно сте у праву. Али то је, нажалост, тако, то вам је наша политичка сцена и ту вам/нам заиста нико не може помоћи.

А ја? Хоћете да питате – за кога ћу и на основу чега ћу ја гласати? А па, ја сам аналитичар, не морам уопште ни да гласам. Штавише, можда чак не би ни требало – баш као што своје политичке ставове, иако се то слабо поштује, не би требало да експонирају ни судије, војници, полицајци... Аналитичке муке трају док траје кампања, а завршавају се са даном избора и објаве резултата гласања – када ће вам сви аналитичари рећи да су „управо такав исход и очекивали“, а сви политичари, опет, изјавити како су „врло задовољни постигнутим резултатом“.

Мало сутра – или „кратко упутство за гласаче“

Пише: Ђорђе Вукадиновић
субота, 19 април 2008 23:20

У сваком случају, сад сасвим озбиљно, признајем да вам нипошто не бих радо био у кожи овог 11. маја.